

Hồi 48

Tri Ngô Năng Làm Oán, Lỗ Trình Chịu Oan

Boong... boong... boong...

Lỗ Trình nghe tiếng khánh chuông cất lên liên hồi mà nóng lòng bước ra mái hiên hướng mắt nhìn về tòa chính điện Thiếu Lâm.

Lục Chỉ Thần Thâu bước đến bên tiểu hòa thượng:

- Từ từ rồi ngươi sẽ được diện ngộ với Đại Bi phương trượng, cứ đâu cứ như con lật đật, hết đứng rồi đi. Bộ lão đệ hồng biết mỗi chân hả?

Tống Y Tống tăng hắng:

- Lão thâu huynh nói đúng đó. Lỗ tiểu tăng vào trong nghỉ ngơi đi.

Lỗ Trình nhìn lão thần thâu:

- Bụng dạ Lỗ Trình như có lửa đốt làm sao mà nghỉ với ngơi được chứ.

Lão thần thâu nhún vai:

- Ai lo lắng thì ăn không được, chứ lão huynh xem chừng Lỗ đệ càng lo lắng chừng nào thì càng phát phì chừng nấy.

- Phát phì là sao?

- Thì lão đệ ăn nhiều chứ sao.

Lỗ Trình sa sầm mặt:

- Kẻ tu hành thì phải ăn chứ. Không ăn sao sống mà tu được đến cõi tây phương diện kiến Phật tổ.

Tiếng chuông lại ngân lên xa xa, nhưng vẫn chẳng thấy bóng dáng chiếc áo cà sa nào từ Thiếu Lâm Tự bước ra.

Lỗ Trình giậm chân:

- Khỉ thật. Đệ và nhị vị lão huynh đã chờ ở thảo xá này suốt một ngày rồi thế mà trong chùa không ai ra hết. Không biết Đại Bi sư phụ cho Lỗ Trình chờ đến bao giờ nữa.

Lỗ Trình vừa nói vừa ngóng cổ muốn nhìn qua cổng tam quan của chùa Thiếu Lâm.

Lỗ Trình thở dài:

- Không chừng trong chùa đã có chuyện gì rồi.

Lục Chỉ Thần Thâu nhún vai nói:

- Không có người ra đón thì lão huynh, lão đệ và Tống Y Tống cứ vào đại vậy.

Lỗ Trình trợn mắt:

- Đâu có được. Chúng ta tự tiện xông vào thì đã phạm vào giới điều của Thiếu Lâm Tự rồi.

Lỗ Trình khoát tay:

- Không được đâu. Không được đâu.

Tống Y Tống bước đến bên hai người:

- Làm sao không được chứ. Chùa chiến dựng ra để cho bá tánh vào cúng bái, chứ đâu phải để bế quan.

Lỗ Trình trừng mắt:

- Tất nhiên là để bá tánh vào cúng tế đức Như Lai rồi, nhưng Lỗ Trình thì khác. Tiểu tăng là người của Phật môn thì phải giữ quy lệ của Phật môn chứ.

Lỗ Trình xoa đầu:

- Thiếu Lâm Tự quy lệ rất nghiêm, đâu phải ai muốn vào thì vào, muốn ra thì ra.

Lục Chỉ Thần Thâu nhăn mặt:

- Thế thì người muốn chờ ở đây bao nhiêu lâu nữa. Chờ mãi cho đến khi tóc người mọc dài ra như ta chắc?

Lão toét miệng cười hì hì:

- Lúc tóc người dài ra rồi thì chẳng ai nhận ra người là hòa thượng. Tốt lắm đó... tốt lắm đó.

Lỗ Trình nhăn mặt:

- Lão huynh chỉ nói sàm.

Tống Y Tống thở dài:

- Đến ngay cả Mạc Sầu Ngọc Nữ Gia Cẩm Lệ cũng chưa đến.

Lục Chỉ Thần Thâu quay ngoắt qua gã trại chủ lục lâm Hồ Nam:

- Ê... lão phu nghe người nhắc đến Gia Cẩm Lệ nhiều rồi đó nghe. Bộ sau khi người tử thi với ả Mạc Sầu Ngọc Nữ đó và bị ả tặng cho một bài học rồi thì không quên được à?

Lục Chỉ Thần Thâu liếc qua Lỗ Trình:

- Ta đã chọn ả cho... cho...

Lỗ Trình quay ngoắt người lại trừng mắt nhìn Lục Chỉ Thần Thâu:

- Tiểu tăng sợ lão huynh sẽ chẳng còn bao giờ được thưởng thức cái món đặc khẩu của lão đệ nữa.

- Ê... lão thâu nhi này chưa mở miệng nói bậy mà.

- Muốn không nói bậy thì lão huynh hãy vào trong thảo xá mà ngồi tịnh thiền đi.

Lục Chỉ Thần Thâu khoác vể mặt tiu nghỉu bỏ vào trong tiểu xá khách phòng. Lão vừa ngồi xuống vừa lẩm bẩm:

- Ta lo cho người mà người chẳng có một chút cảm tình với ta.

Lúc bấy giờ từ trong chùa Thiếu Lâm một chiếc bóng cà sa lướt ra.

Lỗ Trình vừa mới thấy bóng cà sa đó đã lộ vẻ phấn khởi reo lên:

- Lão thần thâu huynh, có cao tăng Thiếu Lâm ra rồi.

Lục Chỉ Thần Thâu vừa ngồi xuống đã bật đứng lên:

- Ra rồi à... ra rồi à?

Lão bước đến bên Lỗ Trình:

- Lão huynh cứ ngỡ họ cho Lỗ lão đệ và ta chờ thêm đến khi đầu lão đệ mọc tóc.

Vị hòa thượng trạc ngoài trung niên bước đến trước mặt Lỗ Trình, Tống Y Tống và Lục Chỉ Thần Thâu, chấp tay niệm Phật hiệu rồi nói:

- A Di Đà Phật, bần tăng là Tuệ Tĩnh.

Lỗ Trình cung kính xá Tuệ Tĩnh:

- Lỗ Trình bái kiến thúc thúc.

Tuệ Tĩnh nhìn Lỗ Trình:

- Tiểu tăng có phải là môn đồ của Du Tăng sư đệ, trụ trì Long Thiền Tự?

Lỗ Trình chấp tay, gật đầu:

- Con là môn đồ của sư phụ Du Tăng. Con có chuyện cần gặp các vị thúc thúc vì có việc hệ trọng.

Tuệ Tĩnh nhìn Lỗ Trình từ đầu đến chân:

- A Di Đà Phật. Thúc thúc sẽ đưa con vào diện kiến Phương trượng Đại Bi.

Lỗ Trình cung kính lạy Tuệ Tĩnh:

- Đa tạ thúc thúc.

- Hãy theo ta!

Tuệ Tĩnh quay lưng thì Lỗ Trình cũng bám theo đại sư. Lục Chỉ Thần Thâu và Tống Y Tống cũng bám sát Lỗ Trình. Ba người đến cổng tam quan thì Tuệ Tĩnh quay lại:

- A Di Đà Phật. Bần tăng chỉ được lệnh đưa tiểu tăng Lỗ Trình vào diện kiến Đại Bi phương trượng để giải quyết mọi sự việc của Phật gia. Hai vị thí chủ tạm ở ngoài thảo xá, sau khi giải quyết xong chúng tôi sẽ đưa nhị vị thí chủ vào lễ Phật.

Lục Chỉ Thần Thâu trợn mắt:

- Cái gì... Chỉ có một mình Lỗ Trình vào trong thôi, còn lão và Tống Y Tống phải ở ngoài?

Tuệ Tĩnh từ tốn nói:

- Đây là chuyện riêng của Thiếu Lâm, hai vị thí chủ hiểu cho bần tăng.

Lỗ Trình tăng hắng:

- Lão huynh và Tống huynh ở ngoài, sau khi xong việc sẽ cùng với các vị sư thúc trở ra thỉnh nhị vị vào dùng bữa cơm chay đạm bạc.

Lục Chỉ Thần Thâu lắc đầu:

- Lão lo lắng cho người.

Lỗ Trình mỉm cười:

- Lỗ Trình diện kiến các vị thúc thúc mà lão huynh lo lắng cái gì. Huống chi đại sự an nguy của bá tánh bây giờ phải nhờ đến các vị thúc thúc ra tay.

Lục Chỉ Thần Thâu thở dài:

- Lão vẫn thấy lo sao đó.

- Lão huynh hãy ở lại thảo xá mà chờ Lỗ Trình.

Lỗ Trình nhìn lại Tuệ Tĩnh:

- Thúc thúc, Lỗ Trình muốn vào gặp Phương trượng.

Tuệ Tĩnh gật đầu.

Lục Chỉ Thân Thâu và Tống Y Tống đành nhún nhục nhìn theo Lỗ Trình và đại sư Tuệ Tĩnh. Lão thâu nhi thở dài lắc đầu:

- Ta sợ...

Tống Y Tống quay sang lão thân thâu:

- Lão sợ gì?

- Lão cảm nhận một điều bất an sắp ập đến Lỗ lão đệ.

oOo

Tiểu hòa thượng đi cùng với Tuệ Tĩnh được đại sư dẫn thẳng vào khu Sám Hối Đường. Vào trong Sám Hối Đường, Lỗ Trình mới thấy bối rối.

Làm sao Lỗ Trình không thấy bối rối khi trong đó có đủ mặt tất cả những vị cao tăng của Thiếu Lâm và Đại Bi thiền sư thì chiếm ngự ngay trên bàn phán xử. Trong Sám Hối Đường không khí vô cùng trang trọng đến độ Lỗ Trình thoáng một cái rùng mình.

Lỗ Trình đảo nhãn nhìn qua một lượt rồi tiến thẳng đến trước bàn phán quyết. Tiểu tăng quỳ sụp xuống lạy Phương trượng Đại Bi:

- Tiểu tăng Lỗ Trình khấu kiến phương trượng đại sư.

Đại Bi thiền sư với dung diện trầm trầm nhìn Lỗ Trình rồi khẽ thở dài một tiếng, đại sư tay lần chuỗi hạt, niệm Phật hiệu:

- A Di Đà Phật. Người có phải là tiểu tăng Lỗ Trình, môn đồ của sư đệ Du Tăng trụ trì Long Thiền Tự?

- Dạ, tiểu tăng chính là Lỗ Trình.

Đại Bi thiền sư gật đầu:

- Người làm việc ác nhưng tâm cuối cùng cũng quay về với chánh đạo, như thế là tốt lắm.

Đại Bi đặt xâu chuỗi bồ đề xuống bàn phán quyết:

- Lỗ Trình, con đã biết tội của mình rồi chứ?

Lỗ Trình nhìn lên:

- Phương trượng, Lỗ Trình bị tội gì? Phải chăng Phương trượng muốn xử con về tội đã thả Nhiếp Thần Quân? Dù con thả Nhiếp Thần Quân thì lão Thần Quân cũng đã chết rồi.

Đôi mày bạc phếch của Đại Bi cau lại:

- Tội con thả Nhiếp Thần Quân chỉ là tội nhỏ. Dù con không thả lão ta ra thì đến đại hội chư tăng ngày đản sinh cũng sẽ ra lệnh thả lão ma đó.

Lỗ Trình ngơ ngác:

- Phương trượng, Lỗ Trình nghĩ Lỗ Trình chỉ phạm tội thả Nhiếp Thần Quân thôi chứ không còn tội gì nữa.

Đại Bi Phương trượng nheo mày:

- Tội của con đến ngay cả quỷ thần cũng phần nộ, có sao con lại nói như vậy? Con không thấy mình có sám hối mười kiếp, quần quanh trong vòng sinh tử luân hồi cũng không thể xóa hết tội được sao?

- Phương trượng, thật ra Phương trượng đang định khép con vào tội gì?

Đại Bi sa sầm mặt, trong khi các vị cao tăng hai bên đồng loạt niệm Phật hiệu:

- A Di Đà Phật... Xa thú... Xa thú...

Đại Bi phương trượng nghiêm giọng:

- Lỗ Trình, con có thể nói như vậy à? Lão tăng tưởng đâu tâm của con đã biết được lỗi lầm của mình mà tự đến Thiếu Lâm Tự để sám hối chứ.

- Phương trượng, quả thật con không biết gì mà. Con không biết mình đã phạm vào trọng tội nào nữa.

Từ sau bức rèm tam bảo, Tri Ngộ Năng trong bộ cà sa phẳng phiu bước ra:

- Lỗ Trình, người nói người không biết gì à? Thế người có nhận ra ta không?

Lỗ Trình nhìn Tri Ngộ Năng:

- Thúc thúc.

Tri Ngô Năng khoát tay:

- Đừng gọi bần tăng bằng hai chữ thúc thúc. Bần tăng không hề có một sư diệt như ngươi, một người táng tận lương tâm vì tham sân si mà kéo ma đạo về chùa giết sư phụ, còn đoạt cả ngọn tiểu kỳ U linh.

Tri Ngô Năng hương về Đại Bi phương trượng:

- Phương trượng sư huynh. Tên tiểu tăng này lòng dạ hiểm độc hơn loài rắn rết. Y đã cấu kết với tên chủ nhân tiểu hắc kỳ Hàn Quân Đạt đến phá chùa, thả lão ma Nhiếp Thần Quân, sau đó cấu kết với ma đạo giết hại sư huynh Du Tăng đang chiêm đoạt tiểu kỳ U linh.

Lỗ Trình đứng phắt dậy, chỉ Tri Ngô Năng:

- Tri thúc thúc, sao thúc thúc lại có thể dùng những lời sàm ngôn như vậy?

Tri Ngô Năng nhìn lại Lỗ Trình:

- Thế bần tăng hỏi ngươi, ngươi có ăn thịt khuyển hoang không?

Lỗ Trình bối rối, thở ra rồi khẽ gật đầu:

- Lỗ Trình có ăn.

Các vị cao tăng Thiếu Lâm kể cả Đại Bi phương trượng đồng loạt chấp tay niệm Phật hiệu:

- A Di Đà Phật... Xa thú... Xa thú...

Tri Ngô Năng mỉm cười. Lão nhìn Đại Bi phương trượng, chấp tay cung kính nói:

- Đại Bi sư huynh, tên tiểu tăng lòng dạ ma vương này đúng là nghiệp chướng của Phật môn. Đến ngay cả giới quy nhỏ nhất của Phật gia cấm kỵ ăn thịt khuyển hoang mà gã còn không giữ được thì việc liên kết với ma đạo giết thầy, phá chùa làm gì mà y không dám.

Lỗ Trình bật đứng dậy:

- Sư thúc, sao sư thúc lại nỡ ngậm máu phun người. Lỗ Trình đâu phải là kẻ bại hoại như vậy. Hay sư thúc sợ Lỗ Trình nói với...

Tri Ngô Năng nạt lớn cắt ngang lời Lỗ Trình:

- Tiểu tăng thói tha kia, thật ra ta không trách mi nhưng ta trách Du Tăng có đệ tử mà không biết dạy dỗ để đến ngày hôm nay phải chết thảm thương, Phật môn thì ô uế.

Lời miệt thị của Tri Ngộ Năng còn văng vẳng trong Sám Hối Đường thì Lỗ Trình gầm lên:

- Tri thúc thúc, sư phụ của Lỗ Trình đã viên tịch, thúc thúc không được miệt thị người.
- Ta nói cho các vị trưởng lão cao tăng biết thì đã sao nào. Xem chừng thầy nào thì trò nấy cũng nên.

Tri Ngộ Năng vừa dứt lời, Lỗ Trình đã thi triển Di Hình Cước Pháp lao thẳng đến lão. Máu trong kinh mạch Lỗ Trình sôi tằm bởi những lời miệt thị của Tri hòa thượng nên không kiềm chế được cơn phẫn nộ của mình nữa.

Lỗ Trình vừa toan thộp trảo vào áo sa của Tri Ngộ Năng thì Tuệ Tĩnh và mười bảy vị cao tăng nhút tề đồng loạt băng đứng chắn ngang Tri hòa thượng. Mười tám vị cao tăng hình đường Thiếu Lâm đó là những đại cao thủ của Phật môn, tất cả đồng loạt dụng song chưởng nhả ra những đạo kinh giáng long.

Chỉ trong chớp mắt, Lỗ Trình rơi vào một võng lưới chưởng khí dày đặc không một kẽ hở thoát ra ngoài. Tri Ngộ Năng nhếch mép, khinh bỉ cất tiếng nói:

- Đến bây giờ, có mặt đủ Đại Bi huynh và các vị trưởng lão cao tăng mà người vẫn ngông cuồng muốn giết Tri Ngộ Năng sư thúc để diệt khẩu. Hừ Du Tăng quả đã dạy người những điều dễ tiện bỉ ổi đó.

Trong vòng lưới chưởng kinh giáng long, Lỗ Trình phải dụng hết sự ảo diệu của Di Hình Cước nhưng khi nghe mấy lời của Tri hòa thượng phải gầm lên:

- A... a... a...

Trong lúc phẫn nộ tột cùng, bộ pháp của Lỗ Trình chỉ một chút sai phương vị thì đầu đã hứng trọn một đạo chưởng khí giáng long của đại sư Tuệ Tĩnh.

- Bốp...

Ngõ đầu hứng trọn đạo kinh giáng long đó đầu Lỗ Trình sẽ vỡ nát chẳng khác nào trái dưa hấu bị người ta đập, nhưng không, Lỗ Trình chỉ thối lại ba bộ, trong khi Tuệ Tĩnh rút chưởng ảnh lại nhìn chăm chăm. Tuệ Tĩnh khoát tay:

- Dừng tay!

Mười bảy vị cao tăng Sám Hối Đường đồng loạt thu hồi chưởng công đứng dàn ngang trước mặt tiểu hòa thượng.

Lỗ Trình bật khóc tức tưởi. Nước mắt cứ tuôn xuống mà không thốt được nửa lời.

Đại Bi thiền sư chấp tay:

- A Di Đà Phật.

Sau tiếng niệm Phật hiệu của Đại Bi thiền sư thì tiếng khánh chuông vang lên.

- Boong...

Lỗ Trình nắc nghẹn một tiếng rồi từ từ quỳ xuống. Tiểu hòa thượng ngược mắt nhìn Đại Bi thiền sư:

- Phương trượng... Lỗ Trình nhất thời vì những lời của Tri sư thúc mà làm kinh động đến những vị cao tăng. Giờ Lỗ Trình xin thọ nhận sự hình phạt của phương trượng và các vị sư thúc. Có chết cũng không oán trách, nhưng Lỗ Trình chỉ cầu xin phương trượng một điều.

Đại Bi thiền sư thở dài:

- Người đã biết tội của mình rồi chứ?

Lỗ Trình cúi đầu nhìn xuống.

Đại Bi thiền sư đứng lên:

- Lỗ Trình, người muốn cầu xin điều gì

Lỗ Trình ngược lên. Qua màn nước mắt Đại Bi thiền sư Phương trượng Thiếu Lâm chỉ còn là chiếc bóng mờ mờ ảo ảo.

Lỗ Trình nghiêm giọng nói:

- Phương trượng, Lỗ Trình cầu xin một điều duy nhất thôi. Nếu phương trượng có hành xử tiểu tăng bằng cực hình gì cũng được, nhưng đừng khiển trách sư phụ Du Tăng. Người một đời vì Phật môn, vì đạo giới tu hành mà đừng tước đi đạo hạnh của sư phụ. Phương trượng hãy xem Lỗ Trình là nghiệp chướng của sư phụ, nếu ngày hôm nay sư phụ đã chết rồi mà vẫn bị người ta bức nhục.

Lỗ Trình cúi đầu:

- Tiểu tăng tâm nguyện chỉ bấy nhiêu thôi, cầu xin phương trượng mở lòng từ bi mà cho tiểu tăng một cơ hội sau cùng báo đáp công thầy đã dạy dỗ.

Tuệ Tĩnh đại sư bậm môi. Những lời của Lỗ Trình khiến lão đại sư không cầm được lòng. Ngay cả Đại Bi thiền sư cũng vậy.

Lão đại sư chấp tay niệm Phật hiệu:

- A Di Đà Phật. Cửa Phật lúc nào cũng rộng mở cửa từ bi. Lỗ Trình, phương trượng nhận lời thỉnh cầu của người.

Tri Ngộ Năng vừa nghe Đại Bi nói toan mở miệng. Nhưng Đại Bi thiền sư như đọc được ý niệm trong đầu Tri hòa thượng, liền nhìn qua gã cất tiếng ôn tồn nói:

- Lỗ Trình đã biết được lỗi của mình, Tri sư đệ đừng để tâm đến nữa.

- A Di Đà Phật. Sư huynh dạy sao thì đệ nghe vậy. Đệ chỉ sợ con sâu làm rầu nồi canh. Nếu không tước đi những đạo hạnh của Du Tăng thì thiền hạ đâu còn tôn vinh Phật môn là lẽ đạo soi sáng chốn u mê trên giang hồ.

Lỗ Trình nghiêng rặng, quay lại Tri Ngộ Năng. Y đập đầu xuống sàn gạch Sám Hối Đường.

- Bốp... bốp... bốp...

Những cái đập đầu của Lỗ Trình khiến cho những viên gạch vỡ toang mà đầu của tiểu tăng vẫn không hề suy chuyển. Lỗ Trình vừa đập đầu vừa nói:

- Tri sư thúc hãy băm vằm Lỗ Trình nhưng đừng ép sư phụ vào tội danh hủy hoại giới quy của nhà Phật.

- Bốp...

Lần đập đầu cuối cùng thì cả cá nền sám hối đường như muốn nứt làm hai.

Lỗ Trình ngược lên nhìn Đại Bi thiền sư:

- Phương trượng, con xin được chết trước mặt phương trượng.

Lỗ Trình vừa nói vừa vung trảo toan vỗ thẳng vào ngực trái để móc lấy trái tim ra ngoài. Tiểu tăng chưa kịp hành động thì Lục Chỉ Thần Thâu và Tống Y Tống bước vào.

Lục Chỉ Thần Thâu biến sắc vừa quát vừa ôm chặt lấy tiểu hòa thượng:

- Tiểu hòa thượng, người đừng làm như vậy.

Lỗ Trình nghiêm mặt:

- Lão huynh hãy buông đệ ra.

Lục Chỉ Thần Thâu lắc đầu nguầy nguậy:

- Không... Ta không buông.

Lục Chỉ Thần Thâu ngược lên nhìn Đại Bi thiền sư:

- Phương trượng hãy nói một lời, đừng để Lỗ Trình tự sát.

[Thiếu 2 trang 114- 115]

... của ta mới phải thả lão Thần Quân để có thêm lực lượng giữ chùa. Điều đó thì ngay lão là nhân chứng, lão hòa thượng thúi không chối chứ?

Tri Ngộ Năng cười mỉm dẫn đến một bộ. Bộ dạng của Tri hòa thượng thật đạo mạo ra vẻ một vị cao tăng luôn giữ giới điều Phật môn. Lão nhìn Lục Chỉ Thần Thâu, chấp tay nói:

- Bần tăng vốn rất kính trọng lão thần thâu và lúc nào cũng có ý tể độ lão vào Phật gia, không ngờ hôm nay bần tăng thất vọng quá, thất vọng vì những lời sàm ngôn của lão thần thâu.

Tri hòa thượng nhìn lại Đại Bi thiền sư:

- Sư huynh có thể tin được những lời của lão thần thâu? Những lời của lão vừa nói ra, sư đệ liền tưởng đến những lời của Du Tăng sư huynh trước đây đã từng tấu với phương trượng. Kể từ khi phương trượng sư huynh giao trọng trách cho Du Tăng sư huynh cai quản Long Thiền Tự cùng với đệ thì xảy ra biết bao nhiêu chuyện, nhưng phận làm sư đệ Tri Ngộ Năng đâu dám nói với sư huynh, Hôm nay mọi chuyện đã sáng tỏ và tên tiểu tăng phản thầy cũng đã nhận hết tất cả tội lỗi rồi, vị thí chủ này còn nói chi những lời xấu xa đó chứ.

Tri Ngộ Năng quay lại Lục Chỉ Thần Thâu:

- Lão không sợ khi chết xuống âm phủ, quỷ dữ sẽ đầy lão vào tầng địa ngục thứ mười mà cắt lưỡi, xẻo thịt sao? Hãy rút lại những lời đó đi.

Đại Bi thiền sư chấp tay niệm Phật hiệu:

- A Di Đà Phật. Lão thần thâu thí chủ đừng vì muốn che giấu tội lỗi của Lỗ Trình và Du Tăng sư đệ của bần tăng mà nói cho sư đệ những điều trái tai đó. Bần tăng đã hứa với tiểu hòa thượng Lỗ Trình sẽ không tước đạo hạnh của Du Tăng sư đệ rồi.

Lỗ Trình nhìn lên Đại Bi thiền sư rồi quay lại Lục Chỉ Thần Thâu:

- Lão huynh, chuyện đã như vậy, đệ không chết không được. Đệ chết để bảo tồn danh dự của sư phụ. Sư phụ sẽ rất mãn nguyện với hành động của sư đệ. Lão đệ hãy buông đệ ra đi.

Lục Chỉ Thần Thâu lắc đầu:

- Không... Lão đệ đừng làm thế.

Lục Chỉ Thần Thâu ngẩn lên nhìn Đại Bi thiền sư:

- Phương trượng, những lời lão thần thâu này nói đều là sự thật. Người ta nói lời thật thì không hay, dễ làm trái tai người khác, nhưng nếu lão thần thâu này ngoa ngôn thì có chết bị đày xuống mười tầng địa ngục cũng không oán than và thậm chí ngay bây giờ lão thần thâu này có thể mang tính mạng của mình ra bảo chứng những lời nói của lão.

Đại Bi thiền sư thở dài, nhìn Lục Chỉ Thần Thâu lắc đầu:

- Lão thí chủ, bản tăng rất hiểu tâm trạng của lão thí chủ. Thí chủ dù mang tiếng là tên trộm đạo trong giang hồ, nhưng ai lại chẳng có chữ tình. Thí chủ có tình bằng hữu với tiểu tăng Lỗ Trình, âu đó cũng là nghiệp quả của Du Tăng sư đệ, bản tăng không trách thí chủ đâu. Xin thí chủ đừng xen vào công việc của Phật môn.

Đại Bi phương trượng thiền sư vừa nói xong, Lục Chỉ Thần Thâu buông Lỗ Trình đứng lên. Lão ngửa mặt cười khanh khách. Tràn cười của lão như một lời ai oán, như tiếng rủa và chẳng khác nào những gáo nước lạnh tạt vào mặt những vị cao tăng Thiếu Lâm.

Lỗ Trình nhìn lão thần thâu:

- Lão huynh cuồng tâm rồi à?

Lục Chỉ Thần Thâu nhìn xuống Lỗ Trình:

- Lão đệ. Đúng... Lão huynh đang muốn điên lên đây. Tại sao ngươi lại phải tự sát vì những người này chứ.

Lục Chỉ Thần Thâu nhìn lại Đại Bi thiền sư:

- Phương trượng đại sư. Đại sư hãy suy nghĩ đi. Nếu như tiểu hòa thượng Lỗ Trình là kẻ bại hoại cấu kết với ma đạo giết sư phụ Du Tăng, phá chùa, phá giới thì sao khi Du Tăng đại sư bắt y thụ nhận hình phạt tội lỗi lưu hương trầm?

Lục Chỉ Thần Thâu nhìn lướt qua các vị cao tăng Thiếu Lâm:

- Các vị cao tăng Thiếu Lâm ở đây có ai đạt được võ công Thiết Đầu Đà không? Hãy cho lão phụ thấy đi! Vì Lỗ Trình tôn sư trọng đạo, vì cái nghĩa lớn của Du Tăng, vì giới hạnh của Phật gia mà trở thành Thiết Đầu Đà. Ai trong các vị đủ bản lĩnh và có nghĩa như Lỗ Trình?

Lục Chỉ Thần Thâu nhìn lại Đại Bi phương trượng:

- Lão thần thâu có thể chết thế cho Lỗ Trình chứ không muốn Lỗ lão đệ của ta chết. Ta vì chữ tình một lẽ nhưng lão chỉ vì không muốn Thiếu Lâm, ngôi sao Bắc Đẩu của võ lâm mất đi một đóa hoa kỳ tài mà trăm năm Phật gia mới có được.

Những lời của lão thần thâu khiến Tri hòa thượng sa sầm nét mặt. Lão thở hắt ra một tiếng.

Tuệ Tĩnh đại sư bước ra. Lão đại sư chấp tay xá Đại Bi thiền sư:

- Sư huynh... những lời của lão thần thâu quả cũng có lý có tình. Nếu như Lỗ Trình là kẻ bại hoại thì đâu có thể thụ học được đạo lý của Du Tăng sư huynh để trở thành Thiết Đầu Đà. Việc này quả có nhiều uẩn khúc, hãy gác lại để cho sư đệ cùng các vị trưởng lão trong Sám Hối Đường đến Long Thiền Tự, ắt sẽ biết rõ mọi việc.

Đại Bi thiền sư còn lưỡng lự thì Lục Chỉ Thần Thâu đã ôm quyền xá Tuệ Tĩnh:

- Lão thành khẩn nhờ đại sư và các vị cao tăng điều tra cho rõ đặng đừng kết tội oan cho Lỗ Trình lão đệ của lão.

Lục Chỉ Thần Thâu vừa dứt lời thì Khắc Thủy Phụng cùng Thất Độc Thư Sinh và Thường Luân cùng Ma Thần Cát Già, Tích Lịch Bang, Lâm Duyệt Tuyền kéo theo hơn hai mươi tên thuộc hạ nai nịt gọn gàng bước vào.

Khắc Thủy Phụng nhìn Lỗ Trình đang quỳ dưới sàn Sám Hối Đường.

Nàng nhìn Lỗ Trình xong quay lên đối mặt với Đại Bi thiền sư:

- Bốn nương có thể làm nhân chứng cho Lỗ Trình tiểu tăng.

- o O o -